

Ressam İle Yağmur

– AYYÜZLÜ · 09 Aralık 2012

RESSAM İLE YAĞMUR

Bir Ressam, kırık bir tuvalin başında resim yapmaktadır. Hazandan, renksizlikten şikâyetleşen fırçası ve gönlü devamlı olarak soluk renkleri reddediyordu. Kompozisyonun da tam ana renkleri boyarken, pencereden gelen rüzgâra sezgilerini verir.

Dikkatle rüzgârın sesini dinler. Şimşek sesleri pencereye çarpar, güneşin uzaktaki ışıklarını izler. Ressam; o ara gülümser. Ilık bir yağmurun yağdığını görür. Çarpan pencereyi ardına kadar açar, uzaktan gök kuşağının yansımasını görür. Tekrar yağmur sağanaklaşır. Elini pencereden dışarıya uzatıp, sonbaharın ısıklarını hisseder. O ara kendini sokak kapısından dışarı atar. Saçlarının diplerine kadar ıslanarak, yağmurda ellerini havaya açarak, hem yürür, hem de düşünür:

- Ey yağmur! Bedenime ak ve beni ıslat. Der.

Bir insanın yağmur ve rüzgâr arasında ki konuşması, çoğu zaman içinde sakladığı sıkıntılarıdır. Çocukluğundan beri kendinde büyüttüğü korkularıdır. Ressam, hem yağmurda yürüyor, hem de kendinde büyüttüğü engellerden artık korkmaması gerektiğinin kararını alıyordu. Bunu başarırsa hayallerini elde edebilirdi. Islandıkça üşüdü ve düşündü. Hüzünlü yaşamın gerçeklerinde ki korkularının, kuruntularının kendisinden gitmesi kararı ile yağmurdan öğrenebileceği bilgiyi keşfetti. Yeryüzüne yağıyor, etrafı çamurlaştırıp, güneşle beraber ıslaklığı kayboluyordu. Bu yüzden “GÜNEŞLE” umutlarını paylaşacaktı.

Bazen hayatta ıslanmak gerektiğini, yağmurdan öğrenilecek çok şeylerin olduğunu ve diğer mevsimler için duygularını sevdikleri ile paylaşması gerekiyordu. Bu bir ihtiyaçtı ve tüm insanlar içindi. Ressam artık tüm renklerini “ SICAK RENKLERLE” mutluluğa yansıyan ışıklarla tamamlayacaktı.

“ HER YAĞMURUN BİR SESİ, HAYAT HİKÂYESİ VE RÜZGÂRLA GELEN BİR SÖZÜ VARDIR. UNUTMAYIN' YAĞAN YAĞMURUN ISLAKLIĞINI ANCAK GÜNEŞ KURUTUR.”

Sultan Özateş (Görsel Sanatlar Öğretmeni)